

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DIARY
OF THE
WHITE WITCH

melissa
de la cruz

New York Times bestselling author
of the Blue Bloods series

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Beyaz Cadı'nın Günlüğü

Doğu Yakası Cadıları'nın Ön Romanı

Melissa de la Cruz

HYPERION

New York

East End Cadıları Serisi için Övgüler

"Long Island'da bir yazdan daha eğlenceli ne olabilir? Long Island'da cadılarla geçen bir yaz tabii ki. Melissa de la Cruz'un Witches of East End serisindeki cadılar akıllı, şık ve biraz da hınzır, hem tamamen modern hem de nefis bir şekilde efsanevi olmayı başarıyor."

-Deborah Harkness, New York Times'ın çok satan yazarı A
Cadıların Keşfi ve Gecenin Gölgesi

"Zombileri, vampirleri ve kurtadamları bir kenara bırakın ve cadılara yol açın. Çok satan Blue Bloods serisinin yazarı Melissa de la Cruz, East End'in Cadıları ile yeni bir seriye zemin hazırlıyor... De la Cruz, doğaüstü eğlenceleri tahmin edilemeyen sürprizlerle dengeliyor ve 2. kitabı güzel bir şekilde hazırlayan bir sonuca varıyor. B+"

-Entertainment Weekly

"Büyü yapmanın yasaklanmasından yüzyıllar sonra, Freya, Ingrid ve anneleri, Long Island'daki kasabalarında kaos artarken cadılıklarını dizginlemeye çalışıyorlar. Gizem ve romantizmin fokurdayan bir kazanı olan roman, yazarın genç vampir serisi Blue Bloods'ın hayali olay örgüsünü paylaşıyor... keyifli bir eğlence."

-People

"Büyülü ve romantik bir sayfa çevirici.... East End Cadıları'nın yeni yetişkin okurların ilgisini çekeceği kesin... Romanın temposu ustaca ve büyüçülük eğlenceli olsa da, hikâyeyi çekici kılan nihayetinde bir aşk üçgeni. De la Cruz hem sihirli yeteneklere sahip hem de insani açıdan kusurlu empatik kadınlardan oluşan bir aile yaratmış."

-Washington Post

"Samantha'nın 'Bewitched'da büyüünü bastırmasını izlerken hayal kırıklığına uğrayan herkes için Bayan de la Cruz biraz tatmin sağlıyor. Yetişkinler için yazdığı ilk romanında yazar... bastırılmış büyücülerini serbest bırakıyor."

-New York Times

"Long Island'lı bir cadı ailesinin büyü yapması yasaklanırsa ne olur? Bağımlılık yaratan Blue Bloods serisinin yazarından güçlü kadınlara dair bu hikâye, gizemi, iyiyle kötünün savaşını ve bir tutam İskandinav mitolojisini içsel güce dair sayfaları çeviren bir kıssayla harmanlıyor."

-Kendisi

"East End'in Cadıları, Melissa'nın çok satan YA romanlarından birinden bekleyeceğiniz tüm bileşenlere sahip - entrika, gizem ve bolca romantizm. Ancak roman 'yetişkin' kategorisine girdiği için Melissa aşk sahnelerini daha da büyülü hale getirebiliyor."

-MTV.com

"De la Cruz, Cadılar ile bir kez daha tarih ve mitolojiyi, hem gerçek hem de hayal ürünü olan geçmiş ve bugünü zekice iç içe geçirerek canlandırmayı ve süslemeyi başarmış... [kitap] büyüleyici."

-Los Angeles Times

"De la Cruz, hayal gücünün meyvelerini kaldırabilecek kadar güçlü bir anlatı sesine sahip müthiş bir hikâye anlatıcısı. Genelde cadılardan ve diğer şeylerden uzak duran okurlar bile kitabın sonunu merakla bekleyecek."

-Publishers Weekly

"İyi okumuş yetişkinler için fantezi."

-Kirkus

"De la Cruz'a yeni hayranlar kazandıracağı kesin olan seksi, büyüülü bir boğuşma."

-Kelley Armstong, New York Times'ın en çok satan yazarı
Öteki Dünya serisi

İçindekiler

[Başlık sayfası](#)

[East End Cadıları Serisi için Övgüler](#)

[Beyaz Cadı'nın Günlüğü](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Melissa de la Cruz](#)

[tarafından Telif Hakkı](#)

[Melissa de la Cruz'un dünyası hakkında daha fazla bilgi](#)

[2012 Yazında Geliyor](#)

Beyaz Cadı'nın Günlüğü

Çarşamba, 20 Nisan

Dryden Road, Ithaca, New York

Cornell'deki iş arkadaşlarımin bir veda hediyesi olan bu günlüğe ilk yazımı yazarken, yılmaz denizci babamı düşünmeden edemiyorum. Elbette bu sıradan bir günlük değil. Birinci sınıf kağıt konservatörleri ve arşivcilerden oluşan bir ekipten daha azı beklenemezdi. Bu eski, kullanılmamış, deri ciltli bir kaptan seyir defteri; sol sayfalarda gemi kaptanının haftanın gününü, hızını, rüzgârını ve pusula yönlerini kaydetmesi için bir ızgaranın çok zayıf bir hayaleti görülürken, sağ sayfalar çeşitli düşünceler ve gözlemler için boş bırakılmış. Yıpranmış deri kapağın üzerinde altın varaklı bir pusula var ve elle kesilmiş sayfaların her biri laboratuarda çalışan arkadaşlarım tarafından bir şekilde işlendi, böylece ben, Ingrid Beauchamp, bu asırlık kaba taneli kağıdın kalemimin altında parçalanabileceği endişesi olmadan buraya yazabilirim. Günlük tutmayalı uzun zaman olmuştu. Ne kadar mükemmel ve tam zamanında bir hediye!

Bu sayfalardan bazılarının zehirle ıslatılmış olabileceği aklımdan geçti ve kalemi kağıda dökmeden önce kitabı burnuma götürerek olası bir suiistimali kokladım. Hmm. Görünüşe göre iş arkadaşlarım beni affetmiş. Acı badem kokusu yoktu, sadece hafif lanolin ve temiz ayak yağı izleri taşıyan deri ve eskimiş kağıt kokusu vardı. Belki de artık ayrıldığım ve iş arkadaşlarımin zayıf işleri için bir tehdit oluşturmadığım için engerekler dişlerini geri çekmişlerdir. Geçen dönem büyük çaplı işten çıkarma söylentileri dolaşmaya başladığından beri, eski kütüphanede epeyce arkadan bıçaklamalar oldu. Ama bir şey varsa o da, işten çıkarılacağımı açıkladığımdan beri herkesin bana olan sevgisinin artmasıydı.

benim ayrılışım. Onları kim suçlayabilir ki? Bir iş daha güvence altına alındı.

Veda partisi gülümsemeler, nazar boncuğu, çikolata, şampanya, buzlu gümüş bir tabağa yerleştirilmiş küçük bir kavanoz havyar ve bazı laboratuvar öğrencilerimin uğrayıp iletişimde kalacaklarına dair söz vermeleriyle geçti. En çok onları ve elma bahçelerinin yanından geçerek üniversiteye gidip geldiğim günlük bisiklet gezintilerimi özleyeceğim.

Ve böylece, baharın bu ilk gününde, havanın sümbüllerle süslendiği ve gece ile gündüzün anlık olarak eşit uzunlukta eşleştiği bir zamanda, yelkenlerimde çok fazla rüzgâr ve önümdeki yolculuk için birçok elverişli alametle yola çıktım. Sonunda eve gidiyorum ve belki bu sefer kalmak için. Annem çok memnun olacak.

Akademiden bıktığım için uzun zamandır okuldan ayrılmak istiyordum; görünen o ki pastanın parçası küçüldükçe, kırıntılar için yapılan kavgalar daha da sertleşiyor. Geçen hafta North Hampton Kütüphanesi'nden Hudson Rafferty'den bir mektup aldım. Aylar önce, unuttuğum kadarıyla, orada arşivci olarak çalışmak istediğimi bildirmiştım ama bir daha geri dönüş olmamıştı. Görünüşe göre ani bir ihtiyaç doğmuş ve Bay Rafferty, en kıdemli arşivci durup dururken ayrıldığı için zamanın elverdiği en kısa sürede bir mülakata gelmemi talep ediyor. Kendisine özgeçmişimle birlikte büyük ilgimi ifade eden resmi bir cevap gönderdim ve Bay Rafferty'ye bir hafta içinde North Hampton'da olacağımı ve bir görüşme ayarlamayı dört gözle beklediğimi bildirdim.

Küçük bir kasaba kütüphanesinde kendi işimin patronu olma fikri - onun deyimiyle "yerel mimari planlardan ve bakım gerektirecek nadir haritalardan oluşan iyi bir koleksiyona" sahip olmak ve "şu anda hepimiz genç kütüphaneciler olduğumuz ve telaş içinde olduğumuz için işleri yürütmek"- bana zararlı akademik politika çamuruna geri dönmekten çok daha çekici geliyor.

North Hampton. Beni çağırdığını hissedebiliyorum. Anne'nin yakınında, dikiş yerinin, merkez üssünün yakınında olmalıyım. Birkaç ay önce

soluk soluğa uyandığım rüyalar-kabuslar görmeye başladım. Zihnimin gözünde dikişin yıprandığını, gevşediğini, zararın cıva gibi içeri sızdığını, denizin köpürdüğünü ve küçük, uyuklu North Hampton kasabasını boğduğunu gördüm. Annemin yardımına ihtiyacı olacak, bunu hissedebiliyorum.

En azından ailemi tekrar bir arada görmeyi arzuluyorum. Çok uzun zamandır ayırız. Salem 1692 birlikte olduğumuz son günlerdi. Çirkin, vahşi, kafa karıştırıcı günler. Ve şimdi korktuğum gibi şeytani bir şey tekrar üzerimize geliyorsa, biz Beauchamplar bir arada kalmalıyız. Eski yaraların iyileşmesi için yeterince zaman geçti. Annem ve babam kendilerini aşmalı ve dik kafalılığı bırakmalılar. Long Island'a giderken New York'ta bir mola vermeyi planladım, orada tatlı, vahşi kız kardeşimi barı, o albatrosunu satmaya ve eve dönmeye ikna etmeye çalışacağım. Belki üçümüz birlikte Fryr'ımızı Limbo'dan geri getirmeye bile çalışabiliriz.

Masamın yanındaki açık pencerenin dışında, güneş ufku altında batıyor ve ardında pembe tonlar bırakarak ileride güzel bir hava olacağının sinyalini veriyor. Uzun bir günün ardından alacakaranlık çöküp kulübenin köşelerini gölgelerle doldursa da artık kendimi yorgun hissetmiyorum. Oscar ayaklarımın dibine kıvrıldı. Ilık, hoş kokulu bir esinti içeri giriyor ve içimi baharın o hafif, baş döndürücü hissiyle dolduruyor. Önümdeki yolculuk için sabırsızlanıyorum.

Perşembe, 21 Nisan

Amtrak Treni, Empire Route, Syracuse-New York City

Çok fazla dövmesi olan, parlak, gelecek vaat eden bir kütüphane bilimi öğrencisi olan Margaret, bu sabah beni Amtrak istasyonuna götürdü. Vedalaştığımızda zavallı kızın gözleri kuzguni saçlarının arasından akan şok kadar pembeleşti ve ardından gözyaşlarıyla doldu. Ona sarıldım, sonra da sanki "İleri git, cesur ol" dercesine nazikçe ittim.

-Bunu yapabilirsin, evlat! "Bisikletimi almayı unutma.

Kulübe," diye hatırlattım ona. "O senin." Gülümsedi ve hızla arkasını döndü; bunu yapar yapmaz boğazımda bir yumru oluştu ve benim de gözlerim yaşardı. Buna alışkın olmalıydım, ne de olsa hepsi mezun olmuştu.

Ağır bir kalple platformdan aşağıya doğru yürüdüm, topuklarım boş bir sesle tıkırdıyor, bavulum arkamdan savruluyordu, tam da bir tehlike sinyaline odaklandığım sırada. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve karanlığın pusuda beklediğini hissedebiliyordum. Sonra platformun ilerisindeki gürültüyü gördüm. Durdum ve izledim, gözyaşlarımı sildim, gevşek bir tutam saçımı topuzuma ittim.

Bir kadın platformun üzerine yığılmıştı. Burnundan kan damlarken hareketsiz yatıyordu. İleri atıldım. Kalbim yerinden fırladı. Yardım etmek istiyordum. Yapabileceğimi biliyordum - Joanna değildim ama tüm cadılar gibi benim de bu alanda bazı yeteneklerim vardı. Vücudum karıncalandı, içimde bir büyü dalgası oluşuyor, patlamak istiyordu ama buna izin veremezdim. Sağlık görevlileri yanımdan geçti. Bir kalabalık toplanmıştı. Büyü söndü ve içimde öldü; onu tekrar kafesine kilitlemiştim. Sıkıntı içindeki birine yardım etmek bile Kısıtlama tarafından yasaklanmıştı. Sağlık görevlileri yine de durumu kontrol altına almış görünüyordu.

Yürümeye devam ettim, tıpkı diğerleri gibi sıradan bir ölümlü, sessiz, sıradan bir kız - "mousy" bile denebilir-saçlarımı topuz yapmış, ten rengi bir trençkot ve sade bir lacivert takım elbise giymiş, boş pencere kenarı olan bir vagon arıyordum. Bir anda bir Amtrak çalışanı belirdi, yolumu kesti ve bana son vagona binmemi söyledi. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı, sanki patronluk taslamaktan zevk alıyormuş gibiydi. "Peki, tamam o zaman," dedim, yanından geçerken yüzümü buruşturdum.

Koltuğuma oturduğumda kendimi bitkin ve ağırlı hissediyordum. Ayakkabılarımı tekmeledim, ayak parmaklarımı oynattım, bastırılmış büyüü fiziksel bir ağrı gibi hissettim. Sihir. Onu her kemiğimle özlüyorum. Bir açlık gibi özlüyorum. Özgürce büyü yapabildiğim zamanlarda hissettiklerimin, insanların aşık olduklarında yaşadıklarına eşdeğer olup olmadığını sık sık merak etmişimdir. Ben bilemem. Ama şiirlerde aşk hakkında okuduğumda

ve romanlar, kulağa çok benzer geliyor. Ancak sihirde sadece mutluluk ve coşku vardır, asla acı yoktur.

Tren istasyondan ayrıldı. Yanımdaki ve karşımdaki koltuklar boş. Bu vagonda neredeyse hiç yolcu yok. Belki de Amtrak'taki adam iyi davranıyordu ve kötü ruh halinde olan bendim. Birkaç sıra ileride bir adamın kafasının arkasını görüyorum. Trene bindiğimde bana baktı ve gülümsedi -jet siyahı saçlar, delici mavi gözler, kare çene, temiz tıraş, yarık çene ve çok yakışıklı olduğumu biliyorum diyen bir hava. Freya bana böyle erkekler hakkında her şeyi anlattı. İğrenç. Neden öyle bakıyordu? Neden öyle gülümsüyordu? Bunu rahatsız edici buldum. Koridorun karşısında bir genç yün şapkasının altından iPod'unu dinliyor, başını sallarken pencereden dışarı bakıyor. Kulaklıkların tekrarlayan ritmini duyabiliyorum. Arkamda bir anne çocuğuna susmasını söylüyor ama çocuk birkaç dakikada bir New York'a varmanın ne kadar süreceğini sormaya devam ediyor. "Peki şimdi ne kadar süreceksin anne?"

Freya'yı arayıp yolda olduğuma dair bir mesaj bıraktım. evine giderken taksiye biner binmez arayacak. Telefonu cebime geri koymadan önce, tekrar araması ihtimaline karşı zil sesinin açık olduğundan emin oluyorum. Sonra manzarayı seyrederim: uçsuz bucaksız tepeler, pembe ve beyaz çiçekler, bir kısırak ve ahırın yanındaki tarlada ilk titrek adımlarını atan tayı.

Oscar önden uçtu. Benim tanıdığım trenleri sevmez ve bağımsızlığını tercih eder. Dün gece annemle konuştuğumda, benim geleceğim için o kadar heyecanlıydı ki, benim için pişirmeyi planladığı turtaları anlata anlata bitiremedi. Dikkat etmezsem beni şişmanlatacak.

Uyuyakalmış olmalıyım. Günlük hala kucağımda. Bir çeşit rahatsızlık beni uyandırdı. Bana mı öyle geliyor yoksa tren sallanmaya mı başladı? Dışarısı aniden çok karanlık oldu.

-Yoğun fırtına bulutları etrafımızı sardı. Beni uyandıran her neyse durdu. Etrafıma bakmak için ayağa kalktığımda herkes etrafa bakıyor. "Tuhaf bir şeyler oluyor," diyor karşımdaki genç. "Merak etme. "Endişelenme.

Bitti," diye cevap veriyorum, güven verici görünmeye çalışıyorum ama sözlerime inanmıyorum. Neden birdenbire bu kadar karanlık oldu? Yakışıklı adam artık önümde değil, arabadan tamamen uzaklaşmış durumda. Tunç rengi bir kasvet içinde hızla ilerliyoruz. Araba endişe verici bir şekilde titremeye başladı. Çocuk korku dolu bir feryat koparıyor. Gidip neler olduğuna baksam, bir biletçi ya da kondüktör bulsam iyi olacak. Bir şey-

24 Nisan Pazar

Beth Israel Hastanesi Odası, New York

Doktorlar bana kırk sekiz saat uyuduğumu söylediler ve uyandığımda başım sargı beziyle sarılmış ve her türlü gereksiz cihaza bağlanmıştı. Uzun uykum koma ile karıştırılmıştı, ancak röntgenler beyin sarsıntısı ya da büyük bir hasar olmadığını gösteriyordu. Muhtemelen iyileşme sürecimin çoğunu hastaneye nakledilirken tamamlamıştım. Teoriye göre tren devrilirken muhtemelen bir koltuğun altına sıkışmıştım, dolayısıyla kırık kemiğim yoktu. Kendime geldiğimde günlüğüm ve iPhone'um hastanedeki komodinin üzerindeydi.

Hemşire odama girdiğinde "Sen bir mucizesin!" dedi. "Ne tren kazası ama! Hala haberlerde bundan bahsediyorlar." Bana kız kardeşimin ziyarete geldiğini ve geri döneceğini söyledi; Freya haberlerde enkazı ve katliamı, cesetlerin çıkarılışını görmüş; sonra beni hastanede bulmuş. Hemşire, beni tekerlekli sandalyeye oturttuklarında kayıt defterini elimden almak zorunda kaldıklarını söyledi. Uykumda "siyah" kelimesini mırıldanıyordum.

"Ne demek 'siyah'?" diye sordu hemşire, ben de hiçbir şey bilmiyordum gibi omuz silktim.

Hatırladığım kadarıyla: Gürültülü bir çınlama oldu ve vagon öndeki trenden ayrılırken yalpaladı. Gri sis bizi tamamen örtmüştü, öyle ki pencerelerin ötesini görmek mümkün değildi. Her şey gitmişti.

Sessiz. Günlüğü göğsüme bastırarak ayağa kalktım. Arabadaki yolcular aniden uykuya dalmıştı, işte o zaman tüm bunların bana yönelik olduğunu fark ettim. Bana meydan mı okunuyordu? Yakınımda kendi türümden birinin varlığını hissedebiliyordum. "Kimsin sen? Beyaz Konsey'den misin?" Sinirlenerek sordum. İstasyondaki o kadın üzerinde sihrimi kullanmamıştım bile, sadece düşünmüştüm. Kurallara uymuştum. O lanet kurallara yüzyıllardır uyuyordum.

Hâlâ raylar üzerinde ilerliyorduk ama araba yavaşlıyordu. "Göster kendini!" Meydan okudum. Güldüm. Güldüm. Gerçekten başka bir şey olacağını düşünmemiştim. Bunun çok küçük bir ihlal için küçük bir tokat olduğunu düşündüm. "Eee? Devam et-"

Bu son sözleri söyler söylemez arabanın yan tarafına bir şey çarptı. Bu kesinlikle Beyaz Konsey'den değildi. Bu başka bir şeydi. Kötü niyetli, şeytani bir şey. Bize tekrar çarptı ama öyle büyük bir güçle çarptı ki araba raylardan çıktı, takla attı ve bir yokuştan aşağı yuvarlandık, vücudum koltuklara ve camlara çarptı, hepimiz kurutucudaki çamaşırlar gibi savrulduk. Şok, çaresizlik, çatırdayan kemikler ve acıdan oluşan girdaplı bir bulanıklıktı. Bayılmışım.

Sadece genç ve ben hayatta kaldık. O travma merkezinde. Diğerleri o kadar şanslı değildi. Anne ve çocukla birlikte yaklaşık beş kişi daha öldü.

O zaman bir şeyler olacağını bildiğimi fark ettim. Yüzeyin hemen altında titreştiğini hissetmişim: peronda yere yığılan kadın; Margaret beni istasyonda bıraktıktan sonra havadaki ani ürkütücü his; bir anda ortaya çıkan ve bana son vagona binmemi söyleyen Amtrak çalışanı; bana gülümseyen ve sonra ortadan kaybolan yakışıklı adam - son ikisi, belki de tek ve aynı kişiydi?

"Siyah..."

Gerçekten de öyle. Bu kara büyüydü ve en güçlü ve ölümcül türdendi.

İstasyonda hissettiğim ve şimdi geriye dönüp baktığımda fark ettiğim bir dalgalanma olmuştu. Çok paslanmışım. Yere yığılan o zavallı kadının hayatını tüketti. Bazıları böylesine hassastır, yaşam güçleri yakıt olarak kullanılır. Ama kim Kısıtlama sonrası uygulama cüretini gösterebilirdi ki? Yine de kara büyü mü? Bir treni rayından çıkaracak kadar güçlü. Böyle bir güce kim sahip olabilir ki?

Kesinlikle onun dengi değilim.

Şimdi ailemle birlikte olmam gerektiğine her zamankinden daha çok inanıyorum. Bir şeyler oluyor. Bu sadece bir uyarıydı ve bununla ancak birlikte mücadele edebiliriz.

Asansör kapıları benim katıma açılır açılmaz onu hissediyorum, nergis tarlasından gelen bir esinti gibi - topraklı, zengin, vahşi iyilik, sağlıklı süt ve bal. Kız kardeşim burada. Freya!

24 Nisan Pazar Gecesi

Freya'nın Dairesi, Doğu 7. Cadde, Aşağı Doğu Yakası, New York

Hastaneden ayrılmadan önce trende benimle birlikte olan çocuğu ziyaret ettik. Travma koğuşunda bilinci kapalı ve solunum cihazına bağlıydı, tek yaşam belirtisi tüpten alıp verdiği ritmik, hırıltılı nefesi, göğsünün zorlukla inip kalkması ve kalp monitöründen gelen yavaş ve sabit nabızdı. Yüzü tanınmayacak kadar şişmiş, vücudu çoklu künt kuvvet travması nedeniyle binlerce parçaya ayrılmış, uzuvları askıya alınmış, metal mekanizmalar ve iğnelerle yerinde tutulmuş, cildinin her santimini kaplayan sıyrıklar ve yı

Sonra bana döndü, yeşil gözleri telaşlıydı. "Çok endişelendim! Arabanın bir geçitte ayrıldığını söylediler! İçimde bir his vardı, emin misin? Ama bunu kim ve neden yapsın ki?"

Ona olanları anlattım: karanlık kitle, kötü niyetli ruh. "Benimle eve gelmelisin. Barı sat ve North Hampton'da bana katıl. Uzun zamandır birlikte olmamıştık," diye yalvardım. Bana baktı ve şimdi gözlerinin altındaki koyu halkaları görüyordum ve yüzü genç olmasına rağmen sanki çok fazla içmiş gibi şiş görünüyordu. İyi bir detoksa ihtiyacı vardı - Joanna'nın sevgisine ve ilgisine, Joanna'nın rehabilitasyon merkezine, kır hayatına.

"Buradan ayrılamam. Burada mutluyum. Holiday Lounge'u seviyorum.

Ayrıca, insanlara yardım ediyorum" dedi.

"Yardım mı?" Şaşırarak sordum. "Onları sarhoş ederek mi yardım edeceksin?"

Alay etti. Söylediklerimin kulağa kibirli geldiğini biliyordum ve hemen pişman oldum. Farklı bir taktik denedim. "Büyü yapmamıza izin verilmezken nasıl yardım edebilirsiniz?"

Güldü. "Sen anlamazsın."

"Dene beni!" Meydan okudum. Ama o sadece sırtıttı, kollarını kavuşturdu, bana sırtını döndü ve İkinci Cadde'den aşağı doğru hızla inerken pencereden dışarı baktı.

"Kayıplara, kalbi kırıklara, yaşlılara yardım

olmayan topuklu bir bot ödünç aldım - her zamanki
kıyafetim değildi -

ve Holiday on St. Mark's'a doğru yürüdüm. Neon tabelaların ve Noel ışıklarının loş ışığında (görünüşe göre Freya dekoru henüz bahar temasına çevirmemişti), kız kardeşimin beyaz bir atletle barın tepesine doğru eğildiğini, uzun siyah saçlı ve kollarında egzotik çiçek dövmeleri olan genç bir bayanla öpüştüğünü gördüm. Müşteriler onları alkışlıyordu. Ayrıldıklarında herkes alkışladı.

Freya beni küçük yerime sıkışmış halde gördü ve genişçe gülümsedi. "Ingrid, bak ne kadar tatlı görünüyorsun!"

Bir el salladım. "Az önce neler oluyordu?" Konuyu değiştirerek sordum.

"Oh, sadece zararsız küçük bir doğruluk mu cesaret mi oyunu." Bana bir kadeh beyaz şarap doldurdu, sonra barın daha sessiz bir ucunda bir araya geldiğimizde diğer barmenin devralmasına izin verdi. Demek istediğimi bir şekilde anlatmam gerekiyordu.

Çocukken oynadığımız bir oyunla ondan ellerini benimkilerin içine koymasını istedim.

"Ne? Yaşam çizgime mi bakacaksın, Ingrid?"

Bana en ufak bir bakış atması ve beni engellememesi için ona yalvardım. O da razı oldu. El ele tutuştuk ve gözlerimizi kapattık.

Gördüğüm şey tuhaf ve kafa karıştırıcıydı - en son deneyimimle karışan karmakarışık görüntüler. Belki de kazadan sonra hâl

bir başkası tarafından: Freya bir yat gibi görünen bir şeyin güvertesinde, karanlıkta birine sesleniyordu. Onu duyamıyordum ama çaresizliğini hissediyordum. Bir şeyler ters gitmişti. O anda kendinden nefret ediyor ve özlem duyuyordu. Görüntüler durdu ve gözlerimi açtım.

Freya bana gülümsüyordu. Ben de mutlulukla gülümsedim çünkü artık onun da eninde sonunda Kuzey Hampton'da bana katılacağını biliyordum. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı.

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Sen, canım, gerçekten çok gösterişli bir adamla tanışmak üzeresin. O çok özel biri, Ingrid. Aman Tanrım, her şey çok tatlı!"

Freya sırtıttı. Güldüm. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şeydi; belli ki benimle dalga geçiyordu. Sanki ben böyle şeyleri umursuyormuşum gibi!

"Ben bu tür şeylere pek yatkın değilim-"

Freya parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu. "Güven bana," dedi.

Ona gerçeği söyleyecektim, yani hepsini değil. "North Hampton'a geleceksin ve nişanlanacaksın."

Gözleri büyüdü ve bir an için gülmeyi bırakacak gibi görünmedi. Görünüşe göre açıklamam histerikti. Sonunda durduğunda, "Bu tam bir saçmalık Ingrid. Hayatımda duyduğum en düpedüz yalan

"Balder!" dedi, nefesi kesilmişti, ağzı açık kalmıştı. "Ingrid, bu barı satıp eve taşınmam için beni manipüle etmeye çalışıyorsan bu çok alçakça bir numara."

Freya'nın açık penceresinden, yakındaki Alman barından gelen kalabalığı duydum. Arabalar korna çalıyor; çocuklar sokaklarda çığlık atıyor; biri "Hey, anahtarları yere at!" diye bağırıyor. Tompkins Meydanı'ndan bir davul sesi geliyor. Şehir sürekli canlı. Freya'nın burayı sevmesine şaşmamalı. Yine de, bu kadar sıkışık olmasına rağmen, eve dönerken yanından geçtiğim neredeyse her insanda yalnızlık hissettim; kalabalık içinde yabancılar, birbirlerine ulaşmaya korkuyorlar.

Şimdi Freya'nın trompe l'oeil dairesinde şöminenin yanındaki büyük pelüş vintage kanepenin yastıklarına yaslanmış durumdayım. Bu gece iyi uyuyacağım. Buradaki işim bitti.

25 Nisan Pazartesi

Freya's, New York

Bu sabah ilk iş olarak Bay Rafferty'yi aradım ve North Hampton Kütüphanesi'ndeki iş için bir görüşme ayarladım. Çarşamba günü onunla buluşacağım. Biraz paniklemiş olsa da sesi iyi geliyordu. Bir süre konuştuk. Bana Roman dilleri üzerine doktora çalışmasının yedinci yılında olduğunu ve aynı süre boyunca, belki de daha uzun süredir kütüphanede staj yaptığını itiraf etti. Bana ona Hudson dememi söyledi. Her ne kadar "artık kitap raflarında ne yapacağını biliyor" olsa da, benim gibi deneyimli birinin yardımına ihtiyacı var. Bu konuda içimde iyi bir his var.

Freya ve ben alışverişe gittik. Birkaç yeni kıyafet ve mülakatım için bir şeyler aldım. Gardırobumu Joanna'ya gönderdim ama bu arada Freya'nın kıyafetlerini giymeye devam edemezdik. Freya imgelemimde gördüğüm kişinin Balder olduğuna gerçekten inanıp inanmadığımı sordu. Ona oldukça emin olduğumu söyledim.

25 Nisan Salı

Joanna'nın Evi, Kuzey Hampton, Long Island

Long Island'a tren yolculuğu olaysız geçti. Joanna beni istasyondan aldı. Bahçe takunyaları, kabloyla örülmüş büyük kirli beyaz kazağı ve uzun beyaz saçlarının etrafındaki kırmızı fularıyla bir mil öteden geldiğini gördüm. Bu arada, bahçesi çiçeklerden, çiçeklerden ve yeşil yumaklardan oluşan çarpıcı bir pandemonidir. Bana yeterince sarılamadı ya da öpemedi.

Ona olanları ve araba ile eve dönerken Freya ile yaptığım görüşmeyi anlattım.

"Evet, haklısınız, eğer bir terslik varsa biz kızların birlikte olması gerekecek. Ben de bunu hissediyorum, bir tür rahatsızlık. Olanlar korkunçtu, Ingrid! Burada olmana çok sevindim."

Tren kazasının ciddiyeti göz önüne alındığında, tepkisi oldukça kayıtsız görünüyordu. Belki de herhangi bir etki, geri döndüğüm için duyduğu mutluluğun gölgesinde kalmıştır.

"Görünüşe göre Freya'ya onu buraya çekmek için doğru miktarda yem vermişsin," dedi komp

Joanna bana baktı, gözleri sevinçle parlıyordu, sonra dizimi sıktı ve bana iyi iş çıkardığımı ve eve döndüğüm için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Pişirdiği bir düzine turta bu sevincin kanıtıydı.

Ona babamla iletişime geçme planlarımdan bahsetmedim. Bunun pek iyi gideceğini sanmıyorum. Bekleyeceğim.

Çarşamba, 26 Nisan

Joanna'nın Evi, Kuzey Hampton, Long Island

Bugün kütüphanede küçük bir aksilik oldu ve ben hala oldukça sinirliyim.

Muhteşem, güneşli bir gündü ve görüşme için belirlenen saatten çeyrek saat önce geldiğimde onu gördüm: uzun boylu, geniş omuzlu bir adam kütüphanenin merdivenlerinde oturmuş, kucağında bir kitap, bekliyor, sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ayağa kalktı. Anladığım kadarıyla Bay Rafferty benim gelmem için sabırsızlanıyordu, önceki arşivci tarafından yüzüstü bırakılmıştı. Beni karşılamak için dışarı çıkmıştı. Onu bu kadar atletik görünümlü hayal etmemiştim. Telefondaki paniklemiş ses tonundan, örneğin baklava desenli yelekleri, papyonları ve hatta belki de yuvarlak gözlükleri olan, narin görünümlü birini düşünmüştüm. Durum böyle değildi.

Bu adam sade ama şık koyu renk bir spor ceket ve açık renkli bir pantolon giyiyordu. Açık kahverengi saç

"Ingrid Beauchamp," dedim elimi uzatarak. Tokalaştık.

"Çok memnun oldum... yani, sizinle tanıştığımıza son derece memnun oldum... Bayan Beauchamp?"

Başımı salladım. "Evet, hanımefendi. Beni karşılamak için dışarı gelmeniz çok hoştu."

"Sorun değil. Ne de olsa çok güzel bir gün, değil mi?"

Bana bakarak oyalandı ve boğazımı temizleyerek içeri girip başlamamız gerektiğini söyledim. Bana bir süre şaşkınlıkla baktı, sonra sırtı ve kabul etti. Midem bir takla daha attı. Neyim vardı benim? Merak ettim. Alnımda boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyordum. Bu Bay Rafferty beni çok rahatsız ediyordu. Tüm bu olanlarda birdenbire profesyonelliğe aykırı bir şeyler oldu.

"Evet," dedi sonunda, "gidelim o zaman, sen ve ben..."

"Akşam gökyüzüne yayıldığında," diye devam ettim otomatik olarak merdivenlerden yukarı çıkarken, sonra kendimi tuttum ve durdum.

Kapıyı benim için açık tuttu, tam bir centilmen.

Kütüphane ııkla doluydu ve bir pencereden denizi gördüm. İlk görüşte aşktı.

Bay Rafferty'nin bu kadar tuhaf olması utanç vericiydi. İşe girebileceğimi biliyordum ama onunla çalışmanın rahatsız edici olabileceğini görebiliyordum. O... çapkın mıydı? Öyle miydi? Her neyse, hiç profesyonelce değildi diye düşündüm.

Tam o anda, neredeyse içeri girer girmez, tamamen yanıldığımı anladım. Baklava desenli kazak giymiş ve papyon takmış (gözlüksüz) uzun boylu, çelimsiz bir adam hızla bana doğru ilerliyor ve elini uzatıyordu. "Siz Bayan Beauchamp olmalısınız!" dedi. "Sizi öyle hayal etmiştim. Ben Hudson. Hudson Rafferty. Görüyorum ki yerel kahramanımızla çoktan tanışmışsınız."

Diğer Bay Rafferty'ye, daha doğrusu bana sırtarak bakan sahte Rafferty'ye döndüm.

kendisiyle yumruklaşıyor.

"Kahraman mı?" Yutkunarak söyledim. Bu kadar aptalca davrandığım için çok utanmıştım. Ama neden bana başka biri olduğunu söylememişti? Neden benimle böyle oynamıştı? Onu tokatlamak istedim. Boyu 1.80 küsurdu ama elimin onun o çok bilmiş pembe yanağına ulaşabileceğini biliyordum. En kötüsü de bana aptalca gülümsemeye devam etmesiydi.

Bay Rafferty açıkladı, "Bu North Hampton'ın kıdemli dedektifi, Matthew Noble. Oldukça atılgan bir kahraman!"

"Pshaw!" dedi artık küçümsediğim dedektif. Elini bana doğru uzattı. "Bana Matt de." Biraz daha gülümsedi ve ben elini görmezden geldim. Yere baktı, sonra Yüz Yıllık Yalnızlık'ı kaldırdı. "Bu kitabı iade etmek için buradayım Hudson. Dışarıdaki merdivenlerde son sayfaları bitirdim. Her zaman iyi bir kitap öneriyorsun Hudson."

Ve şimdi bu uzun hikâyeyi neden anlattığımdan emin değilim. Bu adam benim değerli seyir defterimde bu kadar yer kaplamayı hak etmiyor. Bunun yerine çok kısa bir yazı yazabilirdim:

Bugün North Hampton Halk Kütüphanesi'ndeki işi aldım. Rütbeli bir arşivci olacağım; aslında tek arşivci. Sevinçten havalara uçuyorum. Ayrıca, Hudson Rafferty'ye şimdiden tapıyorum. Joanna bu iş için üniversite işini neden reddettiğimi anlamıyor ama olsun. Ayrıca bugün North Hampton'ın kıdemli dedektifi Matthew Noble ile tanıştım ve ondan şimdiden nefret ediyorum.

Yazar Hakkında

Melissa de la Cruz, New York Times ve USA Today çoksatan ve üç milyon baskı yapan Blue Bloods serisinin yazarıdır. Glamour, Cosmopolitan, Harper's Bazaar, Allure ve Marie Claire gibi birçok yayına katkıda bulunmuş eski bir gazetecidir. Birçok yazını, kurgusal North Hampton kasabasına ilham kaynağı olan Shelter Island, New York'ta geçirmiştir. Ailesiyle birlikte Los Angeles ve Palm Springs'te yaşamaktadır.

www.melissa-delacruz.com

Melissa de la Cruz tarafından da yazılmıştır

Doğu Yakası Cadıları Yılanın

Öpücüđu

Telif Hakkı

Telif Hakkı © 2012 Melissa de la Cruz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bilgi için adres: Hyperion, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011.

e-Kitap Baskısı ISBN 978-1-4013-0512-3

Hyperion kitapları özel promosyonlar ve primler için kullanılabilir. Ayrıntılar için New York ofisindeki HarperCollins Özel Pazarlar Departmanı ile 212-207-7528 numaralı telefondan, 212-207-7222 numaralı fakstan veya spsales@harpercollins.com e-posta adresinden iletişime geçin.

İlk e-Kitap Baskısı

Kapak tasarımı Laura Klynstra tarafından

yapılmıştır www.HyperionBooks.com

Melissa de la Cruz'un dünyası hakkında daha fazla bilgi edinmek için okuyun:

Kurt Paktı

Arthur Beauchamp ve
maceralarını içeren orijinal bir e-Kitap
Hafızanın Kurtları 2012

SONBAHARINDA GELİYOR

MAVİ KANLAR SERİSİ

Cennetin Kapıları

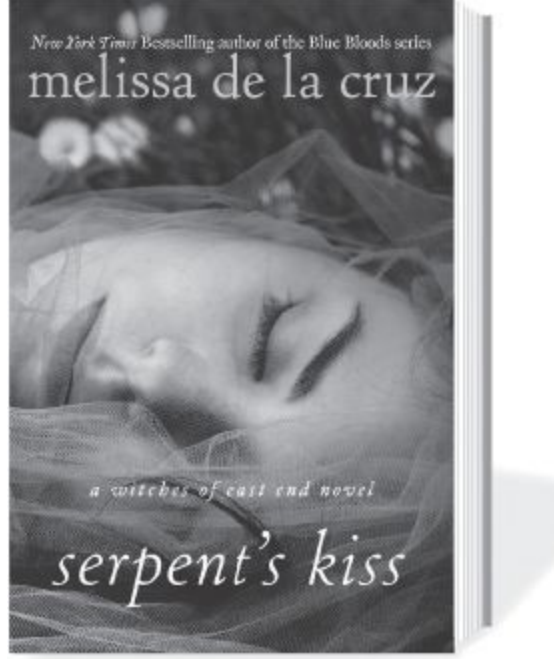
Çok satan epik destanın yedinci ve son kitabı OCAK 2013

East End Cadıları'nın hikayesi şu kitapla devam ediyor

Salem Rüzgarları

HAZİRAN 2013

2012 Yazında Geliyor

Daha fazlasını öğrenmek ister misiniz?

Melissa'nın web sitesine göz
atın: www.melissadelacruz.com

Ya da onu Facebook ve Twitter'dan takip edin:
facebook.com/authorMelissadelaCruz
twitter.com/melissadelacruz

HYPERION

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.